

EDITORIAL

Ha estat com una planta. Va nèixer petita, però ha crescut, s'ha fet gran. La revista tenia un títol més curt: *Els Cingles*. Els cingles de Tavertet, és clar, que després també van estendre's, per esdevenir *Els Cingles de Collsacabra*, en el número 28, del desembre de 1992. El qui va posar la llavor ve ser en Jordi Sanglas, el cronista per excel·lència de Tavertet. Va sorgir tímidament, gairebé humilment. Es titulava "Butlletí dels amics dels cingles de Tavertet". L'església parroquial del poble presidí la portada del número 0 i a dins, l'editorial presentava la publicació "que avui neix, amb els millors desitjos de ser útil i ser camí de comunicació per a tots nosaltres, que vivim, encara que alguns a temporades, en aquest estimat Tavertet". Com ara.

Era l'any 1979. En Jordi havia après la lliçó d'un amic seu: el que se sap i no s'escriu, queda fàcilment oblidat. I ell tenia moltes coses a dir. Trobà persones que el van escoltar, en direm uns noms: Josep Solans, Joan Reixach, Neus Roquer, Jordi Mas... als quals va encomanar el seu entusiasme. En principi fou un creixement lent, amb alts i baixos, però tenaç i amb continuïtat. A l'any 1990 en va sortir el número 25, on en Jordi Sanglas explica la fundació de la revista i on, a la seva presentació, se'ns diu que aquest número 25 "no és pas una fita en la qual ens volem adormir, però sí que creiem que és la fi d'una primera etapa en què s'han acomplert els objectius inicials, el de donar a conèixer i evitar que es perdés el testimoniatge d'una forma de vida de la comarca, que ha estat vigent fins fa pocs anys, però que ha canviat radicalment".

Aquestes escaients paraules són del tot actuals, som a la fi d'una segona etapa i els canvis són molt més radicals, en molts aspectes hem recollit testimonis d'un món que s'ha anat esvaint.

Ara hem arribat al número 50, i ha estat també un trajecte llarg, una tasca tosuda que ha ajudat que aquesta presència testimonial del Collsacabra s'hagi anat consolidant. La planta s'ha fet gran, com un arbre arrelat a la terra però amb branques que miren enlaire. I amb la companyia d'en Jordi Sanglas, el col·laborador més constant. I regant aquesta planta, li han sortit els colors. Després del número 30, de l'any 1993, que aplega un índex dels 29 primers números, la primera coberta en color de la revista número 31 mostra uns meravellosos cingles. Era el juliol de 1994 i a l'any 1997 apareixen ja en color algunes pàgines de l'interior. Una nova etapa.

El grup s'ha ampliat, d'altres lluiten per la seva bona salut i perquè les fulles no es marceixin. La publicitat, iniciada el desembre de 1994, n'ha estat un bon adob. Amb aquest número extraordinari que us oferim us volem fer participar de l'esdeveniment; tots ens n'hem d'alegrar. La petita comarca del Collsacabra té un portaveu obert a tothom, la veu dels seus pobles s'ha de sentir i les seves activitats han de transcendir. Amb l'esforç dels que hi treballen i dels que hi col·laboren amb els seus articles. Hem d'agrair, doncs, molt especialment, la tasca dels que hi han aportat escrits, des dels seus inicis. Alguns col·laboradors dels primers exemplars no han continuat, però el cercle s'ha ampliat i renovat, ja amb col·laboradors habituals. Les branques han crescut i cada una d'elles ens parla de temes interessants relacionats amb la comarca del Collsacabra i el seu entorn: història, geografia, folklore, poesia, arts, vida, paisatge, esport... i reflexions diverses. Moltes gràcies, sense el vostre ajut no existiria la revista, ni tampoc, és clar, amb l'ajut dels lectors.

RESTAURANT
SAU VELL
CLUB NÀUTIC

VILANOVA DE SAU - TEL. 93 744 71 30